

NOTES A L'ESTUDI DE DUES COMPANYIES DE JOVES DE L'ILLA DE MENORCA DURANT EL PRIMER DOMINI BRITÀNIC

Joan Pons Alzina

A Menorca el 1736 el batlle general va prohibir a dues quadrilles de joves de la població de Ciutadella el sortir de nits i el fer baralles. A l'illa el costum de la formació de colles generades en edats adolescents ha pres històricament, com en altres contrades europees, el nom de companyies o quadrilles. En el cas menorquí, aquest costum es va mantenir fins pràcticament la dècada dels anys seixanta del segle XX. Com al continent europeu, durant els segles baix medievals i moderns, és aquest un fenomen de gran interès per a la comprensió de la sociabilitat no institucionalitzada del període¹.

1. Una reflexió general sobre el tema de la sociabilitat i l'amistat es pot trobar a JOSEPA CUCO, *La amistad. Perspectiva antropológica*, Icaria, Barcelona, 1995 i de la mateixa autora "Sociabilidad y estructuras de mediación"; a James S. AMELANG, "La sociabilitat a l'edat moderna: algunes qüestions de mètode", ambdós treballs apareguts a *Sociabilitat i àmbit local*, L'Avenç, Barcelona, 2003, pp. 13-37 i 41-54 respectivament. Reflexions teòriques i sobre el període medieval es poden trobar a LORCIN, Marie-THÉRESE, "La relève des generations: sociologie, mythes et réalités", *Revista d'història medieval*, 5, València, 1994, pp. 13-40. Pel que fa als joves de l'època moderna són transcendents les aportacions de Natalie Z. DAVIS, a "Las razones del mal gobierno" in *Sociedad y cultura en la Francia moderna*, Crítica, Barcelona, 1993, pp. 83-112, especialment les pp. 91-93 i de Norbert SCHINDLER, "Los guardianes del desorden. Rituales de la cultura juvenil en los albores de la era moderna" in Giovanni LEVI i Jean-Claude SCHMITT, *Historia de los jóvenes*, Madrid, 1996, vol. I, pp. 303-363. A casa nostra es troben referències a les abadies de mal govern a Ismael ALMAZAN, "Terrassa en els segles XVI i XVII: entre la solidaritat i la por", *Terme*, 4, nov. 1989, pp. 43-53 i ja pel segle XIX a Joan AMADES, "Usos i costums de Gràcia", *Club Excursionista de Gràcia*, 1959, 1960, pp. 77-135 i 2-94; especialment de 1959, l'epígraf "La colla de fadrins" de les pp. 79-81.

El tema arreu, però, a falta d'escrits autobiogràfics que expliquin les motivacions dels protagonistes i els contextos, i amb la minsa informació conservada, esperona molts més interrogants que no pas respostes. Com en moltes d'altres aspectes de la vida social, la "proximitat" ha frenat històricament un distanciament crític i la voluntat d'estudi². Com moltes altres facetes de la vida social no institucionalitzades, només en sabem coses després que hagin passat per l'observació dels aparells de la justícia³. I en aquest mateix sentit, la seva repressió, quan es produeix, incita tants o més interrogants que la seva vida. Per això, cal ara un detallat treball de recerca per intentar donar resposta a interrogants sobre els comportaments i el denominador comú de l'agrupament de tots aquests joves i dels seus intents de control, quan es donen, per part de les autoritats. Quina era la duració en el curs de la vida de la persona?. Eren només afinitats d'edat les que els empenyien o bé entraven en joc altres consideracions...?: La participació en una mateixa feina o professió?, els requeriments de l'estat civil?, el veïnatge?, el parentesc?, la ideologia o la participació en corrents religiosos?. O tot això era menys important que les lluites de classe, de grups socials o nivells de riquesa de les seves famílies?. Era al capdavant, però, l'amistat o la llibertat de tria la que sobrepassava qualsevol consideració?. O, al capdavant en definitiva, eren les experiències formatives de grups de gènere?. Quin és el seu coixí social, modelat històricament, el que el fa possible⁴. Què explicaria la seva fiscalització en unes determinades

2. En conjunt, tota l'obra de Norbert ELIAS és una recerca realitzada a partir d'aquesta constatació, però és especial rellevant a *Humana conditio*, Península, Barcelona, 1988 i *Compromiso y distanciamiento*, Península, Barcelona, 1990.

3. És prou significatiu en aquest sentit que les bandes juvenils citades en el llibre de James CASEY, (*España en la edad moderna. Una historia social*, Biblioteca Nueva – Universitat de València, València, 2001, p. 264) siguin fruit de l'observació o bé de moralistes o bé de les institucions disposades a reprimir-les. El missioner jesuïta Pedro de León va observar en la dècada de 1610 com els joves sevillans s'apedregaven, dividits en dues parcialitats, els diumenges i dies de festa, a les portes de la ciutat; els jurats de València varen haver d'intervenir en la mateixa època davant la violència de les bandositats de la ciutat; i les autoritats de Jerez de la Frontera varen intervenir, després d'una fatalitat ocorreguda entre dos bàndols muntats a cavall.

4. Precisament per refinar i ser precisos en la recerca, trobo a faltar una anàlisi més conscient i crítica del que podríem anomenar els caràcters sociològics, culturals i històrics en joc en l'estudi de la joventut. Deixant de banda valuoses aportacions del volum, en els estudis aplegats en les actes de les *XXI Jornades d'Estudis Històrics Locals. Els joves a l'època contemporània*, Palma, 2003, hi manca una reflexió sobre fins a quin punt les associacions estudiades (i que, tot s'ha de dir, arriben a institucionalitzar-se) són sociològiques o culturals, és a dir, són representatives o no de i per la

conjuntures? Només la recerca en fonts documentals diverses de les dades d'aquest trencaclosques, pot permetre una aproximació a les respostes de tots aquests interrogants.

En aquest paper, doncs, i a partir dels indicis aportats en el ban de prohibició, em proposo, espigolant i fent ús de l'ample ventall de fonts documentals que s'han conservat a Menorca, seguir els indicis que poden donar resposta a alguns dels interrogants assenyalats, i molt especialment els elements de la conjuntura que explicarien la inquietud de les autoritats.

El 8 de setembre de 1736 el magnífic batlle general de Menorca féu un mandat pel qual es notificava als germans Joan i Agustí Tudurí, Magí i Francesc Serra, Guillem i Sebastià Marquès; i Sebastià Capella, Bernat Morlà, Pere Vila, Joan Canet, Pere Antoni Seguí i Agustí Tudurí de Joan, tots membres d'una quadrilla, i Miquel Florit, Jaume Alemany de Sebastià, Francesc Saura, Josep Sintes, Miquel Vila, Francesc Piris, Antoni Vila, Rafel Pons i als germans Benet i Joan Lluch i Pere i Joan Benejam, formants d'una altra, que, en pena de 4 reals castellans no gosessin sortir de les seves cases després del toc de queda; i en la mateixa pena als qui, també de nit, fossin trobats en parella d'una mateixa formació, i en pena d'un real de vuit els qui fessin baralla a cops de puny o d'altra manera. Podem inferir per l'arxivatge del manament, relligat entre els bans i crides del batlle i del governador, que devia ser llegit solemnement a toc de tambor pel nunci de la Batllia per les places i carrers de Ciutadella i fixat en lloc públic⁵.

La població de Menorca de l'època ja era prou quantitativament diferent a la de 1713 quan Anglaterra, pel tractat d'Utrecht, es féu de dret amb Menorca. Llavors l'illa comptava amb 16.046 persones⁶. El cens realitzat pel governador Blakeney el 1748 constata, sense comptar el clergat i la tropa, un creixement de més de 4.000 persones: 20.815, de les quals 546 eren forasters; concentrades la major part en els nuclis urbans de Maó (8.075), Ciutadella (4.906), Alaior (3.497) i Es Castell (3.033)⁷. L'assentament a l'illa d'una tropa formada entre 2.000 i 2500 soldats, i la conversió

vida juvenil del període. Dit d'una altra manera, si substitueixen, modifiquen o senzillament es sobreposen a les formes d'agrupació històriques.

5. Arxiu Municipal de Ciutadella (AMC). Fons *Batllia General de Menorca*, Libro primero de reales órdenes y disposiciones de la Audiencia de esta provincia y de varias otras autoridades, sf.

6. Arxiu Històric Provincial de Menorca (AHPM), Reial Governació 107, fol. 29.

7. HERNÁNDEZ SANZ, Francisco, *Compendio de geografía e historia de la isla de Menorca*, Ajuntament de Maó-Edicions Nura, Menorca, 1999 (edició original de 1908), p. 313.

del port de Maó en base naval⁸, amb la flota de l'Imperi anant i venint, són els trets sobre els quals cal entendre la formació política colonial de l'illa i ensem amb una societat també diferent qualitativament a la d'inicis de segle. Aquella població marinera i militar, fluctuant, va generar una demanda de béns de primera necessitat i de productes manufacturats que va encerclar els grans i petits productors de Menorca. Les atapeïdes xarxes d'intercanvis comunitaris i les pautes de consum incertes de les formes de vida plebeies, amatents a la pròpia reproducció socio-cultural històrica menorquina, van ser la resposta per fer front a les dents de serra d'aquella lògica mercantil⁹. Són de l'opinió que les universitats locals, malgrat els intents de ser aristocratitzades, van mantenir, malgrat l'endeutament per la pressió militar que va abocar a l'alienació de les seves terres comunals i el retall de les seves competències pels governadors, la seva representativitat en la vida política local, i en aquest sentit van apaivagar els malestars dels canvis històrics.

A partir dels registres parroquials de l'Arxiu Diocesà he pogut esbrinar l'edat que tenien 15 d'aquests protagonistes en el moment de l'afer. D'aquests 15, onze tenien entre 16 i 22 anys, i 4 d'entre 24 a 29 anys. Aquests tretze anys que separen el més jove del més adult semblen apuntar més dispersió que coincidències, però la mateixa parròquia m'ha permès trobar un denominador comú: des del primer al darrer coincideixen en el seu estat civil de solters. Aquestes dades, però, no volen remarcar excepcionalitat. Tot plegat, coincideixen amb els resultats de les investigacions realitzades en demografia històrica de l'illa, que destaquen una tardana incorporació dels homes al matrimoni, pels voltants dels 25 anys, en contraposició a una mitjana d'accés de les dones més propera als 20¹⁰. Són en tot cas, profunds indicis d'una cultura en la qual el pas a la madu-

8. Malgrat els anys transcorreguts, encara és útil la consulta l'obra de RIERA ALEMAÑY, JOSÉ, *El Arsenal de Mahón*, Madrid, 1899.

9. MEDICK, Hans, "Cultura plebeia en la transición al capitalismo", *Manuscrits* 4-5, Bellaterra, 1987, pp. 239-272.

10. VIDAL, TOMÀS I GOMILA, Jaume, "Demografia històrica menorquina, dues fites importants: els morabetins i el cens de Floridablanca", *Randa*, 16, pp. 63-85; "Menorca: tres segles d'evolució demogràfica", *Estudis Baleàrics*, vol. V, 1985, pp. 9-26; "Aproximación a la demografía histórica menorquina", *Boletín de la Asociación de Demografía Histórica*, 1986, pp. 23-53 i dels dos autors més DUBON PETRUS, M^a. LL., "La població menorquina", *Enciclopedia de Menorca*, Obra Cultural de Menorca, 1984, pp. 1-20

resa venia més donat pel pas per la vicaria i de les necessitats de mantenir una llar familiar que no pas pel pas dels anys. La recerca de l'edat dels protagonistes ha presentat però entrebancs. El fet que el mandat no inclogués el segon cognom, en una població on els llinatges Pons, Marquès, Benèjam, Piris i Vila eren freqüents, ha afegit desconcert¹¹. Aquí només he apuntat aquells dels quals tinc plena seguretat.

Molt més difícil ha estat ajustar, una vegada constatat pels cognoms que no pertanyien a cap de les famílies senyorials de Ciutadella, el seu nivell socioeconòmic. En primer lloc, l'edat i estat de solter ha fet que es pogués comprovar que ni haguessin estat a temps de fer patrimoni ni tampoc de rebre herència. Més estudis aprofundits en els protocols notariais em permetran detallar, potser, aquests aspectes, però mentrestant ara puc apuntar que dels manifestos de béns de la universitat de Ciutadella, s'infereix un estatut baix, d'una quinzena de lliures com a promig, de la major part dels identificats. El valor dels béns i rendes de Bartomeu Morlà, pare de Bernat, pujava sols a 9 lliures, valor d'una caseta del carrer de Sant Cristòfol¹². De muntant semblant era el valor del patrimoni i rendes de l'amo Joan Tudurí, amb una casa al portal d'Artruix i un cens sobre una vinya de Rafel Tudurí de valor 10 lliures i 12 sous¹³. El patrimoni de Joan Capella, pare de Sebastià, pujava a 21 lliures i englobava una casa al carrer de la Puríssima, una vinya al camí de Binipati i tres censos: un sobre la vinya de Miquel Bonnin, un altre sobre la casa de mestre Rafel Arguimbau i un altre sobre cases de Josep Miret¹⁴. La mare de Joan Florit, Francina Camps, vídua ja el 1733 de Joan, declarava posseir una casa al carrer de la Puríssima valorada en 10 lliures i 12 sous¹⁵. El pare de Pere Antoni Seguí ja era mort el 1728 i el curador de la seva heretat va manifestar el 1728 unes cases al carrer de la Font i un censal sobre una vinya d'ell mateix, tot valorat en 15 lliures, 16 sous¹⁶. En Bernat Sintès, pare d'en Josep, no era tampoc més afortunat, tot el seu patrimoni, que incloïa una caseta al carrer Qui no passe, una vinyeta al camí de Son Triay i la percepció d'un cens en

11. És útil l'aportació de MASCARÓ PONS, Jaume, "Antroponimia menorquina. Consideracions sobre cognoms de Menorca", *Randa*, 21, pp. 186-196.

12. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 39.

13. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 100.

14. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 63.

15. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 29.

16. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 176.

blat de la seva muller sobre la finca de Son Olivaret, es valorava en 20 lliures¹⁷. Més ric era el pare de Miquel Vila, que va declarar el 1733 tenir una casa al carrer de Sant Joan, dues tanquetes al camí de la Torre d'en Calafat, un hort al camí del Degollador i un cens en diners sobre una vinya del notari Agustí Mayans, tot valorat en 43 lliures¹⁸. Dels altres, els manifestos no m'han permès treure dades¹⁹. El fet que no constin fa pensar que de ben segur no reunien cap mena de patrimoni i que vivien llogats. En tot cas, es confirma un estatus de menestral i de petit pagès (de masover en termes de Catalunya), de plebeu en termes de l'època. En cas que coincideixi la propietat amb la llar de residència, la dispersió en la xarxa de carrers de Ciutadella no sembla apuntar que el veïnatge fos transcendental en la configuració de les dues quadrilles. És més, el fet que Sebastià Capella i Joan Lluch, enfrontats un a cada bàndol, compartissin veïnatge al carrer de la Puríssima, apunta a decisions personals i lliures.

Caldria contrastar aquesta relació amb el ritme de capacitat d'enquadrament civil i religiós d'aquests joves amb els estaments, gremis i confraries locals. En aquest sentit, un futur buidatge de les fonts gremials i de confraries pot ajudar a entendre si aquestes quadrilles es sobreposen a les estructures històriques o bé són un fruit de la incapacitat d'adaptació dels vells enquadraments pel desgast de la lògica mercantil i militar.

Podem conèixer de la vida del poble menut i de la joventut de Ciutadella mercès a la descripció memorialística que en va fer el pedagog Joan Benejam a Ciutadella Veia, que descriu l'ambient de cent anys després d'aquests esdeveniments. En un to costumista, va descriure els entreteniments d'aquells joves i és interessant ja que sembla retratar una situació anàloga a la de 1736: “es dividien en partits o esquadrons –diu– i casi mai s'ajuntaven es qui es feien amos d'es Born i es qui ho eren de sa plaça Nova i de sa part d'es portals de Maó a no ser per fer-se la guerra”. El ventall de juguesques i malifetes era gran; anaven de jugar a la pilota i de córrer pels bastions de les muralles, tirar-se pedres, despullar al contrin-

17. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 184r.

18. AMC, Manifests de béns, 112, fol. 96rv.

19. Naturalment com a registres per a la fiscalització en els quals s'ha de comptar amb un grau de menysvaloració i d'evasió, els manifestos de béns només poden constatar visions globals. Un estudi sobre aquestes fonts es pot trobar a CASASNOVAS CAMPS, Miquel À., “El manifest de béns com a instrument de fiscalitat, *Revista d'Estudis d'Història Econòmica*, Palma, 1991, pp. 61-78.

cant i amagar-li la roba, retgirar i encalçar als noctàmbuls, “anar de vega” a les platges en els darrers dies de Carnaval, a barallar-se a puny fet en les batalles campals concertades en les places de la població amb altres companyies de la població o amb els de fora poble i soldats. “De baraies d'al·lots cada dia era un fester, i més que tot entre “placeros” i “borneiros”²⁰. També, estudis locals recents han pogut constatar esquellotades²¹.

Ara bé, sóc del parer que cal entendre que la conflictivitat estructural i endògena dels escamots masculins va ser reviscolada pel contacte amb els militars forasters. A la vegada per això, el seu control responia marcadament a les exigències de l'aparell militar. La preocupació per l'ordre social de les autoritats vindria donada per la conjuntura de l'Imperi. La precarietat de la intendència britànica i l'allotjament de la tropa en les cases del poble menut provocava un intercanvi prou conflictiu. En aquell context colonial, una administració que condemnava els soldats de lleva a romandre a l'illa durant un període que podria arribar a ser de vint-i-nou anys i una alimentació deficitària, provocava desercions, la recerca de l'autoabastiment amb la venda de la pròpia roba i bagatge als menorquins i, en resposta a tot això, la política ineficient de resoldre la indisciplina amb l'aplicació de mesures coercitives²².

Efectivament, dels 5 regiments, de 500 soldats cada un, i d'una companyia d'artillers, dels quals havia de comptar l'illa, el 1732 només en disposava de 1.756. És probable que els temors d'una entrada en guerra amb la monarquia hispànica fessin dotar els regiments de les places que mancaven, però el 1739, tres anys després del nostre afer, la plantilla militar era lluny de ser completa: hi mancaven encara 350 soldats dels 2.500. Més il·lustratiu però que els nombres és la informació que d'aquests soldats dona Paget, un dels brigadiers de l'illa, al primer ministre: “els regiments no eren rellevats amb freqüència. Els soldats estan desesperats, (...) no són homes decents que vulguin servir a l'illa, farien qualsevol cosa per partir, fins i tot ferint-se a ells mateixos per tal de ser acomiadats a Angla-

20. Joan BENEJAM, *Ciudadella veia*, Ciutadella, 1972², pp. 22-23, 77-78.

21. SASTRE PORTELLA, Florenci, *Vida quotidiana a la Menorca dels segles XVI-XIX. Quaderns de folklore*, núm. 59-60, Ciutadella, 1996, pp. 46-49.

22. A partir de la correspondència entre el governador i les universitats, els bans de les autoritats militars i del batlle general estic preparant un estudi sobre les desercions en el qual intento quantificar-les i reconstruir les condicions de vida de la soldadesca i de la disciplina militar.

terra. Els oficials res poden fer amb ells. Són completament indisiplinats i estan borratxos la majoria de vegades”²³.

En l’afer de les quadrilles de joves devia surar en la memòria de l’autoritat del batlle els esdeveniments succeïts a Maó l’any anterior. Desafiant i menyspreant el poder militar, el febrer, de nit, uns menorquins van mig enterrar un ase en el cementiri anglès, amb gran escàndol i desafiament a les màximes autoritats militars²⁴. A l’agost, amb motiu de la celebració de la festa de la degollació de Sant Joan Baptista, Antoni Carreras, els germans Roc i Ramon Orfila, Gabriel Taltavull i Joan Portella van perxar alguns soldats. L’enfrontament va ser prou greu perquè motivés la redacció d’un pregó pel qual es requeria als participants a presentar-se davant de l’autoritat militar alhora que s’exigia a la població de no donar-los refugi, menjar i vestir, i a denunciar-los, en pena de 100 lliures pels contrafactors. El fet que Antoni Carreras no es presentés, va irritar el governador, el qual va fer proclamar un altre pregó que vulnerava els drets de la comunitat i de les autoritats civils de Menorca, per quan reiterant que, amb el fet que no es presentés el denunciat, es constata el “menospreci de las ordas ya citadas y contra la administració de justícia, quant tots devem cohoperrar, et maxime les universitats, a qui principalment incumbeix atèndrer per la mayor quietud y tranquilidad de la ysla”, s’ordenava a les institucions municipals “de fer presentar o presentar dit Antoni Carreras en las reals presons de aquí el dia últim del corrent mes, altrement passat dit termini pagarà cada universitat vint-y-sinc pessas de vuyt als cofras reals”²⁵. Aquesta amenaça posava així de manifest la submissió de fet de les universitats a l’Imperi i la situació d’estat d’excepció que s’imposava. Efectivament, l’activitat de les màximes autoritats en aquella conjuntura es dirigeix a reprimir tot símptoma de desordre social. En són bona prova que el mateix governador Kane el 7 de gener de 1736 ordenés al batlle general l’expulsió d’un frare franciscà acusat de sodomia²⁶, que l’assessor de la Reial Governació expulsés de l’illa a les dones escandaloses, i que el con-

23. Vegeu també el testimoni del mateix governador britànic a MONTORBIO JOVER, José I.; “Menorca española bajo la dominación británica. Testimonio de “En Vermell” ante la Cámara de los Lores en 1741”, *Revista de Menorca*, 1983, pp. 175-233.

24. VICTORY, Antonio, *Gobierno de Sir Richard Kane en Menorca (1712-1736)*, Maó, 1924, p. 61.

25. AHPM, Fons Reial Governació, llibre 108, fol. 166.

26. AMC, *Registre de cartes misivas de 1731 fins en 1742*, (nº. 7), fol.. 236r/337r.

sell de la universitat de Ciutadella de 17 de juny del mateix any acordés el confinament en una casa de reclusió i correcció d'aquelles dones després que haguessin tornat a l'illa²⁷.

Malgrat sigui d'un segle més tard, goso apuntar un fet que resulta revelador i prou il·lustratiu del paper de les quadrilles de joves en aquell entramat marcat pel pas de la soldadesca. El mateix pedagog assenyala com a font pregona de violència l'experiència de l'allotjament de mil dos-cents soldats de tropa a Ciutadella el 1840: "A on s'havien de ficar tota aquella gent?. A cada casa un parei, tant si vols com si no vols. A's principi tot marxava bé. Pobres soldats que havien estat a la guerra, ¿qui no havia de tenir compassió d'ells?. Però tot cansa i de tot s'abusa. Es vesins es van cansar d'aquells hostes i aquells hostes van abusar d'es vesins. En voleu, de baralles, es vespres p'es carrers entre soldats i jovent d'es poble, ja per qüestió d'al·lotes, ja per altres coses!"²⁸. De bell nou les mateixes circumstàncies, la mateixa música, van fer ballar una dansa semblant; les baralles de joves eren la resposta a la ineficàcia d'aquella estructura políticomilitar²⁹.

Comptat i debatut, les relacions històriques de sociabilitat dels joves de Ciutadella, inserides en un entorn sociocultural amb un fort sentit de comunitat, es revifien al davant del trencament dels enquadraments socials i de la inestabilitat provocada per la presència de la soldadesca. L'atenció de censura que mereixen per les màximes autoritats, només veu la seva violència, la manca de garanties i comportaments alienats sense reconèixer però que són veus de queixa pel desordre provocat per l'aparell de l'Imperi.

27. AMC, *Llibre original de consells des de 1732 en 1733 fins en 1736 en 1737*, fols. 471r-472v. Vaig estudiar aquest episodi amb Josep Maria Perlasia a « Dones escandaloses i ordre social a Menorca », *Manuscripts*, 10, 1992, pp. 441-469.

28. BENEJAM...pp. 77-78.

29. Malgrat sobre aquest allotjament resta fer un bon estudi, és útil consultar CAVALLER PIRIS, José., *Alcaldes de Ciudadela 1835-1868*, Imp. Allés, Ciutadella, sd., pp. 101-107.

Primera quadrilla	Segona quadrilla
Joan Tudurí, Agustí Tudurí; germans, 24 ³⁰ i 21 ³¹ anys respect.	Miquel Florit, 18 ³² anys.
Magí Serra, Francesc Serra; germans, 22 ³³ i 29 ³⁴ anys respect.	Jaume Alemany de Sebastià, 29 ³⁵ anys.
Sebastià Capella, 25 ³⁶ anys.	Francesc Saure, 20 ³⁷ anys.
Bernat Morlà, 22 ³⁸ anys.	Josep Sintes, 16 ³⁹ anys.
Guillem Marquès, Sebastià Marquès; germans.	Miquel Vila, 17 ⁴⁰ anys.
Pere Vila.	Benet Lluch, Joan Lluch; germans, 22 ⁴¹ i 19 ⁴² anys respect.
Joan Canet, 20 ⁴³ anys.	Pere Benajam, Joan Benajam, germans.
Pere Antoni Seguí, 20 ⁴⁴ anys.	Francesc Piris.
Agustí Tudurí de Juan.	Antoni Vila. Rafel Pons.

30. Arxiu Diocesà de Menorca (ADM), Baptismes 7, fol. 190v.

31. ADM, Baptismes 8, fol. 26r.

32. ADM, Baptismes 8, fol. 84r.

33. ADM, Baptismes 8, fol. 11v.

34. ADM, Baptismes 7, fol. 120v.

35. ADM, Baptismes 7, fol. 124r.

36. ADM, Baptismes 7, fol. 179v.

37. ADM, Baptismes 8, fol. 42v.

38. ADM, Baptismes 8, fol. 12v.

39. ADM, Baptismes 8, fol. 121r.

40. ADM, Baptismes 8, fol. 96r.

41. ADM, Baptismes 8, fol. 5v.

42. ADM, Baptismes 8, fol. 48r.

43. ADM, Baptismes 8, fol. 34r.

44. ADM, Baptismes 8, fol. 34r.